

[Aksel Larsen.]

loven om, at den ikke gælder i tilfælde af krig. Her drejer det sig ikke blot om stationering af fremmede styrker i Danmark, men det drejer sig om dansk suverænitet over danske styrker. Også i krigstilfælde er det grundlovsstridigt, hvis man overlader suveræniteten over danske styrker til fremmede magter eller fremmede magters repræsentanter, medmindre folkettinget med fem sjettedeles majoritet har tilladt dette. Derfor kan statsministeren ikke klare sig med sin påstand om, at det kun gælder for krigstilfælde, og iøvrigt finder jeg, at de få bemærkninger, han ofrede på dette uhyre vigtige problem, kun gør det dobbelt nødvendigt, at vi får en ordentlig beretning her i folkettinget.

Må jeg sige her til slut, at det dog er ganske tydeligt, at der ikke alene internationalt er afspænding på vej, den er jo kommet et langt stykke frem. Der var kræfter, der længst muligt modsatte sig forhandlinger mellem stormagterne, og på samme vis er der kræfter, der nu mest muligt vil modsætte sig afspænding. Jeg synes ikke, at Danmarks regering skulle hjælpe disse kræfter eller bøje sig for deres indflydelse. Jeg synes, at den i stedet for skulle medvirke til at søge sikkerhed for Danmark og lettelse i vor økonomi derved, at vi bliver befriet for Atlantpagtens spændetrøje, og derved, at vi nedsætter vore militærudgifter og på den måde gennemfører de nødvendige besparelser på statsbudgettet, som gør det let at gennemføre de krævede sociale reformer.

Viggo Stareke: Jeg vil gerne bringe den højtærede statsminister en tak for hans svar på min tale og beklage, at han ikke vil være i stand til at stemme for mit forslag om motiveret dagsorden. Selvom jeg ikke er forbavset over det, tror jeg, at det ville tjene landets interesse at få fremmet liberaliseringen.

Når den højtærede statsminister i sin tale påstod, at ingen af ordførerne omtalte det høje produktionsniveau og den høje eksport, vil jeg dertil sige: jo, det gjorde jeg; jeg omtalte netop det høje produktionsniveau og påviste, at vi praktisk talt har en rekordproduktion i Danmark. Det var på den baggrund, jeg undrede mig over,

at Danmark går fra den ene økonomiske krise til den anden. Jeg understregede, at der altså ikke var tale om reelle økonomiske kriser, fordi frembringelsen af virkelige værdier i produktionslivet er i orden, og at fejlen altså måtte være at søge et andet sted, nemlig i den høje regering og i denne sal.

Når den højtærede statsminister i sin tale understregede netop den høje eksport, virkede det som en modsigelse af det, den højtærede statsminister også sagde, at det var nødvendigt at standse liberaliseringen på grund af de vanskeligheder, der lægges vor eksport i vejen udefra. I sit svar i dag hævdede den højtærede statsminister, at den virkelige grund til, at den danske regering ikke ønskede at gå op til de 90 pct. nu, var den, at der blev budt Danmark ulige vilkår. Ja, men hersker der ikke altid ulige vilkår? Hvor lige skal de være? Skal der være en fuldstændig ensartethed i toldniveau, i statssubsidier, i statshandel og andre afspærringer? Det er jo en ganske virkelighedsfjern politik at vente på noget sådant. Når den højtærede statsminister hæviste til, at der var en række andre lande, der havde taget reservationer overfor hævnning af liberaliseringsniveauet, så ligger det jo sådan, at det kun er Norge og Frankrig, der ligger på samme liberaliseringsniveau som Danmark. Et land som Island, som har ganske særlige forhold, og som ikke har et meget større forbrug end Odense by, ligger langt nede i liberaliseringen, men alle de andre lande har en liberaliseringsprocent, der ligger over Danmarks. Nu ved jeg godt, at den højtærede statsminister så vil pege på, at vi f. eks. har en lavere told, og det er rigtigt, men tilbage bliver alligevel den fundamentale betydning af, at købmændene under en fremadskridende liberalisering bliver i stand til at købe billigere, udnytte det gunstige marked, når det er der, og slå til med det samme, således at de er i stand til at tilføre Danmark større værdier for de samme penge eller for den samme eksport. Selvom en verden som det gamle Ægypten kan pålægges mange plager, bylder, pest og hungersnød, er det dog sådan, at hvis man kan fjerne pesten, uden at kunne blive af med byldeerne og hungersnøden, er det dog værd at blive af med den.

Endelig er hele dette problem ikke bare et økonomisk problem med en større eller